

tres sam, druge pa požar ali pa so jih podrli morski valovi. Smrtnih žrtev je bilo preko 500, nekateri jih cenijo na 1000. Več tisoč ljudi pa je ranjenih, odnosno pogrešanih.

Po uradnih poročilih je bilo ubitih 1553 oseb, ranjenih pa 3338, porušenih, odnosno odplavljenih je bilo 6500 hiš, potopilo pa se je 1300 ribiških jadrnic in čolnov. Nekaj mest je napol razrušenih, najbolj je trpelo mesto Miako, kjer je porušenih in požganih 3000 hiš, skoraj celo mesto. Večina prebivalstva od potresa prizadetih krajev se peča z

ribištvom, in velik del moških se je nahajal na visokem morju. Moški so utonili v morju, žene in otroci pa so našli smrt pod ruševinami svojih hiš in koč. Fantje iz teh krajev se nahajajo na boljših Mandžurije in Džehola. Iste kraje kakor sedaj je prizadel še večji potres leta 1896. Takrat je vsled potresa in povodnji našlo smrt 27 tisoč oseb, nad 25.000 je bilo ranjenih. Še strahovitejši potres na Japonskem je bil leta 1923. Takrat je bilo ubitih 150 tisoč ljudi, ranjenih 300.000, porušenih 316.087 hiš.

Vam je potrebno spomladansko zdravljenje s Planinka čajem Bahovec, ker čisti kri, jo osvežuje in razredčuje. Planinka čaj izloča iz telesa vse tuje materije in škodljive strupe in tako obnavlja ves organizem. Začnite tudi vi z 6—12tedenskim pomladnim zdravljenjem. Zavoj Planinka čaja 20 Din v lekarnah. 287

Kamnica. Sam si je končal življenje 23letni mladenič Št. G. v Kamnici pri Mariboru. Vzrok samomora je nastal radi nekega dekleta.

Kamnica pri Mariboru. Tudi nas ni zapustil letošnji pust brez svadb. Dne 20. februarja je sprejela v naši župni cerkvi zakrament sv. zakona naša pridna mladenka, dolgoletna prednica Marijine družbe Veronika Kaube, hči veleposestnika na Jelovcu. Za spremljevalca na življenjski poti si je izbrala Franca Mačka na Slemenu. Veseli gostje so se spomnili na gostiji tudi občinskih revežev ter za nje nabrali 130 Din. Darovalcem najlepša hvala, mladima zakonskima pa želimo mnogo sreče!

Sv. Jakob v Slov. goricah. Strašna si smrt v svojem neusmiljenem poslu. Res, ne gledaš ne na levo ne na desno! Kaj tebi, smrt, če nam delaš žalost, ko pobiraš iz naše sredine najboljše! Spremili smo na zadnji poti zglodno gospodinj, zvesto ljubečo ženo in srečno mater Terezijo Fras, kmetico na Flekušku. Šele 44 let stara, je po kratki bolezni zapustila svojega dobrega moža dne 16. februarja. Nešteta množica žalujočih je napolnila naše pokopališče v nedeljo in s solzami v očeh je gledala, kako so spustili v grob možu oporo, dvema otročičema pa njuno ljubezen. Pogrebeli so pri sedmimi po pokojnici zložili za novo bogoslovnico 200 Din.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Nemilo so nam zadoneli zvonovi in so nam naznanili žalostno vest, da je zatihnil za vedno svoje oči v mariborski bolnici komaj v starosti 44 let Jakob Majcen, čevljarski mojster na Spodnjem Hlapju. Bil je vzoren slovenski mož, značajan in pošten, in zato pri vseh priljubljen. Dolgo vrsto let je bil naročnik »Slovenskega gospodarja«. Hvala vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, kateri so ga spremljali na njegovi zadnji poti na magdalensko pokopališče. Ohranjen mu bodi časten spomin in večna luč naj mu sveti!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Za nami je ta šmentani predpust. Dolg je bil letos, zato smo pa imeli tudi vse polno porok, kakor že dolga leta ne. Najbolj sta se v letošnjem predpustu in lansko jesen izkazali obe Senarski in severni del Oseka. Druge vasi so dale manj ženinov in nevest. Zato smo pa vsaj po vsej pravici lahko na pust in na pustno nedeljo smeli jesti krape, ker smo imeli v fari veliko gostij. Pravijo namreč, da v tisti fari ne smejo na pust jesti krapov, kjer ni bilo nič gostij. Pa imamo v fari še veliko deklet za možitev in fantov za ženitev. Te smo si pa prihranili za boljše čase; drugače prihodnja leta ne bo nič s krapji. — Kaj pa združenje občin v fari? Je pač menda tako kakor povsod po naši mili Sloveniji. Naš trg, ki šteje 345 ljudi in ima povsem na vse strani podeželski značaj, bi bil najrajše občina zase; okolčani pa pravijo, da hočejo pripasti k novi trški občini, češ, tako pravijo, če smo dobri za to, da nosimo težko pridobljene dinarje v trg, naj bomo potem

ga, je tožil kralju, da mu žugajo neki sovražniki s smrtjo. Franc mu je nato dejal: »Če to storé, dal jih bom 5 minut pozneje obesiti na vislice.«

»Vellčanstvo«, zavrne norec, »prijetneje bi mi bilo, ko bi jih dali že pet minut prej obesiti!«

Skrb za jed.

Vollini knez Sakonski je imel pri kosilu profesorja Taubmana, znanega šaljivca. Ko si je ta po dokončani jedi vtaknil dva piščanca v žep, je rekel knez, to opazivši: »Brajte, ne skrbite, kaj boste jedli!«

»Prav, prav«, odvrne Taubman, »jaz tudi nočem skrbeti, zato

»Mislim, mislim, da imam špansko. Pa bi vendarle ne bil smel iti iz hiše. Skuhaj mi še ruma, Blažun!«

Bilo je že pozno v noč, tedaj se je pripeljal nekdo na smučéh. Meden je prebledel. To je bil Jeras. Torej je vendar ušel! — Ne, bil je nekdo drugi!

Mož je planil v sobo in bušil z besedo:

»Jeras je mrtev!«

Vsi so skočili kvišku, le Medven je obsedel in se krčevito oprijel mize z obema rokama.

Prišlec je pripovedoval:

»Bil sem v krčmi na hribu. Jernej je bil tam in še nekaj drugih. Bilo je že pozno. Tedaj sem se odpravil proti domu. Blaga nisem imel s seboj; zato sem bil varen. Peljal sem se v nižavo proti meji. Med potjo sem opazil na tleh nahrbtnik. Pobral sem ga in si ga naložil. Komaj pa sem se popeljal malo dalje, sem slišal v dolini spodaj strele. Pet ali šest. Priplazil sem se bliže. In zagledal sem stražnike okrog moža, ki je ležal na tleh. Eden je rekel: »Jeras je. Še obraza nima počrnjenega. Sedaj pa leži tu na tleh!« Tako so

hodili okrog njega. »Mrtev je«, je rekel eden. »Jaz sem ga zadel. Ni bilo mogoče drugače. Štirikrat je ustrelil z revolverjem proti nam.«

»Saj ni imel revolverja; v mestu ga je bil zastavil,« je oporekal eden izmed tihotapcev.

»Povej! Povej!« so silili vanj drugi.

»Mislili so torej, da je mož mrtev. Toda Jeras je začel govoriti. Govoril je tiho, da ničesar nisem mogel razumeti. Tem glasneje pa so govorili stražniki. Skoraj vpili so: »Jeras, Jeras, kaj je z Medenom in s studencem?«

Vsi so se ozrli v Medena, ki je kakor mrlič bled sedel na stolu in se tresel po vsem životu. Toda takoj so se obrnili zopet proti prišlecju:

»Povej! Povej!«

»Ponovno so vprašali po Medenu in studencu. Nato je rekel eden: »Utihnili je; sedaj je gotovo mrtev.« Po kratkem posvetu so položili Jerasa ob pot. Eden je ostal pri njem za stražo, druga dva pa sta zavila proti gozdarju. Mene je zeblo neusmiljeno; toda nisem se smel geniti. Čakal sem. Ni trajalo dolgo, saj je le pet minut

nu vse župnije za njegovo plodonošno 12letno delovanje pri Sv. Jurju ob Ščavnici in mu želel božjega blagoslova v njegovi novi župniji Gomilsko v Savinjski dolini. Korošak Tone pa je deklamiral ganljivo slovo, ki je vse ganilo do solz. Nazadnje se je g. kaplan poslovil od vseh zbranih ter nas bodril, naj tudi v bodoče živimo po Kristusovih naukih, da bomo, četudi sedaj ločeni, enkrat vendar prišli zopet skupaj, kakor pravi poslovlina pesem: »Da bi na desnici stali pred Sodnikom zadnji čas in še nikdar ne ločili . . .« Vsem nam je bilo težko ob slovesu, zlasti še, ko je domači pevski zbor pod vodstvom organista g. Kocheka zapel poslovlino pesem: »Dolinice, hribovi vi! Od

bruarja na Slivnico. Nesrečno naključje je hotelo, da je padel v potok in podlegel poškodbam. Za njim žaluje žena in tri že preskrbljene hčerke. Bog mu bodi mil sodnik!

Sv. Janž na Dravskem polju. Srečna je bila naša župnija od 5. do 12. februarja, ko smo imeli sv. misijon. Vsaki dan je bila cerkev polna, prišlo je tudi mnogo ljudi iz sosednih župnij. Govori gg. misijonarjev so bili izbrani in jedrnat, ljudje so govorili, da bi jih poslušali čeli dan. Kmečko ljudstvo uvidi samo, da mu je treba pravih naukov, takih, ki bodo ljudstvo dvignili in vodili po pravi poti. Take nauke pa nam daje naša vera. Ko bi moderni svet spoznal, kako daleč je zabredel v

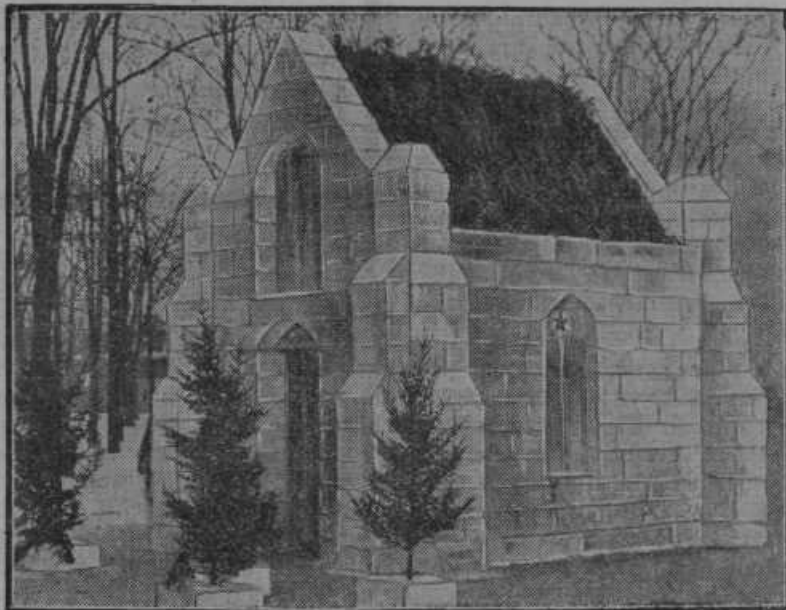
ka Leopolda Leskovarja razrešil njegove službe. Imenovani je bil svojčas začasni župan tukajšnje občine ter daljšo dobo let marljiv občinski odbornik. Na njegovo mesto je postavljen za člana občinske uprave Anton Predan, šolski upravitelj v Majšpergu.

Gerečja vas pri Ptujju. Brdsko gospodarji tukaj pri nas božja dekla, ki nam je pobrala kar pet oseb v teku treh tednov. Zadnji nam je preminul gasilec tovariš Kiseljak Jožef, kateri je po dolgi mučni bolezni, previden s sv. zakramenti, dne 20. februarja mirno v Gospodu zaspal. Pogreb rajnega se je vršil dne 23. februarja ob 8. uri zjutraj. Na zadnji poti so ga spremlili domači gasilci. Na grobu je v lepih besedah orisal življenje rajnega domači č. g. župnik Skuhala. Za slovo so mu tudi zapeli domači pevci. V miru počivaj, dragi nam Joško!

Studenice pri Poljčanah. Milo so zadoneli zvonovi pri sv. Luciji in naznanjali, da nas je za vedno zapustil naš dobri sosed Lepej Janez v Križeči vasi. Dolgih šest let je voljno prenašal svojo težko bolezen in bil večkrat spreviden s sv. zakramenti. V tej dolgi bolezni sta mu marljivo stregli žena in hčerka, dokler ga ni dobri Bog poklical k sebi. Kako je bil priljubljen, je pričal njegov pogreb. Kljub slabi poti se ga je udeležilo mnogo sorodnikov in prijateljev. Predno so rajnega odnesli od hiše žalosti, se je poslovil od njega njegov prijatelj Anton Goričan z ganljivimi besedami. Naj počiva v miru, njegovi ženi in hčerkam pa iskreno sožalje!

Kostrivnica pri Rogaški Slatini. Dne 10. februarja smo ob obilni udeležbi pogrebcev spremlili k večnemu počitku Amalijo Strniša, posestnico v Spodnjem Gaberniku. Rajna je bolehal več let na želodnem raku. Bogu vdan je prenašala grozno bolezen, zanašajoč se na božjo pomoč. V katoliškem duhu je vzgojila sedem otrok, kateri so vsi člani fantovske in dekliške Marijine družbe; starejša hčerka je marljiva cerkvena pevka. Počivaj v miru, ljuba mati, in na svidenje v nebesih!

Sv. Vid pri Grobelnem. Prisrčno in slovesno smo sprejeli novega g. župnika L. Kolenca. Čaka ga veliko dela v vsakem oziru. Pa saj vemo, da je prinesel s seboj veliko dobre volje in vneta srce za čast božjo in zveličanje duš. Sedaj se lahko vsa župnija udeleži ob

Cerkev iz leda v državi Viscousin v Zedinjenih državah.

vas slovo srce boli . . .« Nato je g. kaplan sedel na sani in se med slovesnim zvonjenjem odpeljal po sneženi cesti proti novi domačiji. Naj Vam nebeški Oče lajša Vašo življenjsko pot kot župniku v lepem Gomilskem!

Slivnica pri Mariboru. Kruto nas obiskuje božja dekla smrt. Več ko teden dni je preminulo, kar smo pokopali mater Kolmanovo. Prišla je zopet in izbrala iz naše sredine vrliga viničarja in očeta Jožefa Glodež iz Črete. Nič hudega sluteč se je podal zvečer 13. fe-

svojem brezverstvu, bi se vrnil nazaj na pravo pot, k sv. veri. V nedeljo smo se poslovili od gg. misijonarjev. Cerkev je bila nabit polna. Slovo je bilo težko. Marsikateremu so se orosile oči, ko se je naš g. župnik v imenu faranov od njih poslavljal. Naša zahvala bo najboljša, ako bomo tako živeli, kakor so nas učili, in če bomo te nauke v vsakdanjem življenju izpolnjevali.

Majšperg. G. ban je z odlokom z dne 6. februarja 1933 tukajšnjega občinskega odborni-

od tam pa do gozdarja. Prišli so kmalu nazaj. Prinesli so nosila in odeje. Tudi gozdar je prišel. Naložili so mrtvega na nosila, ga pokrili in odnesli. Tedaj sem jo urno pobral proti domu. Sedaj pa mi dajte piti; le malo sem še živ!»

Sedli so zopet vsi okrog mize in nekaj časa mislili na mrtvega Jerasa. Nenadoma je eden zavpil:

»Poglejte vendar Medena, saj bo umrl! — Meden, Meden, kaj pa ti je?»

Meden je trudno rekel:
»Zelo — zelo — sem bolan. — Španska! — Trese me!»

Sklenili so, da takoj spravijo Medena domov. Blažun je dal hitro napreči sani.

»Dve steklenici ruma ti bom dal domov, Meden. Rum je najboljšo sredstvo proti španski. Dobra stara dva steklenici ti bom dal. Plačal boš že pozneje!»

Eden tihotapev je sedel z njim na sani. Medena so zavili do vratu in ga odpeljali domov.

Ko je ostal sam, si je Meden doma hitro opomogel.

Jeras je mrtev! Črv, ki mu je izpodjedal življenje, je bil pohojen.

Meden je pil veliko. Velikansko zmago slavje mu je napolnjevalo srce. Sovražnik je bil mrtev. Krvoses, ki je sesal njegovo kri, se je iztegnil. Dobro tako!

Seveda, blebetal je nekaj o studencu. Toda kaj velja to? Kaj dokazuje to? Bile so le smrtne blodnje, spomin na doživljeni umor dekleta, o katerem sta oba izpričala. Tudi revolver, ki so ga našli pri mrtvem Jerasu, ni dokazal ničesar; nihče ne more potrditi, da je njegov. Saj je bil čisto navaden browning, kakor jih izdelajo na tisoče, brez kakega posebnega znamenja.

Meden je bil prav zadovoljen. Pil je še in še. Stopil je tudi k oknu, pogledal proti studencu, ki je vrel iz tal tam na Colnarjevem vrtu. Para se je vlekla po belo pokritem vrtu. Meden se je zasmejal:

»Le čakaj, ti čarovni vrec, ogenj v snegu! Dobim te, dobim te kljub vsemu!»

sem se založil dobro z živežem.»

Neprijatelj sladkim rečem.

Med ameriškansko vojsko je govornik pri slovesnosti navduševal poslušalce, naj so srčni in sklenil je z besedami:

»Vojskujte se, bojujte se, državljani, kajti sladko je umreti za domovino!»

»Zakaj pa vi ne umrete za domovino?» ga vpraša radoveden poslušalec.

Govornik malo obmolči, potem pa zavrne prijazno: »Nisem prijatelj sladkim rečem!»

(Dalje sledi.)

nedeljah in praznikih sv. maše ker ima gosp. župnik dvojno, oziroma trojno sv. opravilo. V šoli je že osnoval Marijin vrtec, da bo tako vsak mesec zbral mladino pri mizi Gospodovi. Iskreno želimo in prosimo Boga, naj nam ohrani g. župnika mnoga leta v trdnem zdravju! Bog ga živi!

Zbelovo pri Ločah. Zapustila nas je, sprevidena s sv. zakramenti, skrbna mati, vdova in sosedica in šla v večnost po svoje plačilo, ki si ga je zaslužila. Bila je to Marija Novak, posestnica, stara 50 let. Manjkal ji je ravno eden dan do 50letnice. Pohitela je k svojemu Stvarniku, ki ga je neizrečno ljubila. Bila je vzor vsem materam, ker je vzgajala svoje otroke v pravem krščanskem duhu. Rada je prebirala krščanske liste in bila tudi naročnica »Slov. gospodarja«, katerega je vsakokrat željno pričakovala. Njen mož je padel v svetovni vojni meseca decembra leta 1914. Kot mlada vdova in mati štirih otrok je prevzela vso skrb na svoje rame in jo voljno prenašala do svoje smrti. Bila je tudi članica krščanskih društev, rada je kinčala hišo božjo, kakor tudi sv. podože. Cvetlice so bile njeno največje veselje. Zahvalimo se vsem, ki so jo tolažili v njeni boleznih, in vsem, ki so jo prišli kropiti, ko je počivala na mrtvaškem odru. Posebna hvala gre č. g. župniku za v srce segajoče poslovilne besede, tudi vsem sorodnikom, znancem in prijateljem za prekrasne vence, hvala vsem, ki so rajno spremljali na njeni zadnji poti. Za njo žalujejo mati v starosti 80 let, dva sinova in dve hčeri, izmed katerih je starejša omožena, mlajša pa v samostanu v Lincu na Avstrijskem, odkoder odide v kratkem v misijone. Blaga rajna naj počiva v miru!

Sv. Rupert nad Laškim. Stari rek: Matija led razbija, se je letos uresničil kakor malo-kdaj. Bo imel Matija še veliko dela, predno bo ves led in sneg razbil in stopil! Štiri dni je neprenehoma snežilo, večinoma med burjo in pišem; nastali so neštevilni zameti z neverjetno množino snega, tako da so zaprte vse ceste in poti. Šolarji ne morejo v šolo, ljudje mnogokje ne v cerkev, v Laško in Sv. Jurij se pride po nezoranih cestah le z silovitim naporom. Smrt pa je le našla pot tudi k najbolj skritim in zasneženim hišam. V Malibrezi je dne 20. februarja zatisnila svoje trudne oči k večnemu počitku vrla mati in gospodinja Marjeta Rozman, po domače Tomaževa mati, po dolgi, mučni boleznih, stara 78 let. Bila je splošno spoštovana žena, kar je pokazal res mnogoštevilni mrliški sprevod dne 22. februarja. Ravno isti dan smo pokopali še drugo mater, Marijo Hercog iz Bezgovja, ki je tudi po dolgotrajnem bolehanju umrla dne 20. februarja, ravno eden teden po poroki domače hčerke, stara 62 let; bila je tudi vrla krščanska žena, mati in gospodinja. Dne 23. februarja pa so zopet zapeli mrliški zvonovi: v Podgorju je pri Fr. Romihu umrla Marija Kumerc v starosti 73 let. Bila je nekdanja premožna gospodinja na Čerenju pri Sv. Rupertu. Usodepolne zakonske razmere pa so upropastile celo družino in posestvo. Kot beračica se je sirota dolga leta potikala po občini, brez tožbe je tiho prenašala svojo žalostno usodo. Dobri Romihovi ljudje v Podgorju so se je usmili v zadnji boleznih in ji tako olajšali smrtno uro. Naj počiva vse umrle žene in matere mirno v Gospodu!

Svetina pri Celju. Ni treba, da bi se človek hvallal, a resnica se sme vedno povedati; in to hočem tudi danes povedati. Povedal bi pa rad to: Svetinčani smo znani kot skromni, dobri in delavni ljudje, prvič; drugič: sedaj pa sem jezen in nevoljen, da me niti pust ni mogel spraviti v dobro voljo! Kaj pa je

tako pičilo, bote znabiti začudeni vprašali? Naj povem kratko: bodočnost naše občine me skrbi in jezi obenem. Majčkina je naša občina, saj nas je komaj 560 ljudi, zato nas bo nova občinska postava nekam djala, toda kam? Neki človek je rekel: pridružite se Sv. Rupertu, ki je vaša župnija odnekdan! Glejte, to me je tako piknilo, da sem skočil menda za eden meter v zrak in jezen rekel: nikoli in nikoli! Tega pa ne! Naj gre rajše vse v franže, boljše je, da pridemo v Laško ali Celje ali Zalec, ali pa da dobi vsaka naša soseska svojega župana: Svetina svojega in Kanjuce svojega in Glažuta svojega in Javornik svojega. Ali ne? Kadar bom spet židane volje, pa vam poročam o usodi naše občine! — Svetinčan.

Mozirje. V Trnavčeh pri Mozirju je umrl dne 13. februarja Franc Brdovnik, po domače Preložnik. Bil je delaven mož na gospodarskem in prosvetnem polju. Namesto vencev na grob umrlega je darovalo Kat. izobraževalno društvo in Kmečka hranilnica za farne uboge vsak po 200 Din.

Smartno ob Paki. Poročil se je g. Lesjak Juro, sodnik okrožnega sodišča v Celju, z gđ. Rogl Olgo, hčerko gostilničarja v Smartnem. Želimo veliko srečo! — Od hanske uprave so bili razrešeni sledeči občinski odborniki: Podgoršek Ivan, Klančnik Ivan, Fandl Franc, Kormanšek Ivan, Pokleka Ivan, Zagradišnik Jožef, Drev Ivan, Satler Franc, Stakne Ferdo. Od starega odbora so še ostali: Rogl Franc, Steblovnik Franc, Radoslounik Franc, Bizjak Ivan in Plevec Franc. Na novo so bili imenovani: Kuganič Franc, Kolenc Miha, Letonja Ivan, Obed Franc, Pižovnik Karol, Goričnik Franc, Brdovnik Franc, Prisljan Ivan in Klančnik Franc.

Skorošnjak. Imeli smo veselo gostijo. Dne 20. februarja sta bila poročena Marija Milošič in Janez Vindiš. Gostje so se spomnili tudi dijaškega semenišča in nabrali 110 Din. Naj bi naše mlade družine skrbele tudi za to, da same pošljejo kakega gojenca v dijaško semenišče ter dajo sv. Cerkev tako zelo potrebnih duhovnikov! Žetev je velika, žanjcev pa malo!

Družmirje pri Šoštanjju. Zadel nas je velika žalost. Položili smo k večnemu počitku našega ljubega brata, očeta Franca Novak, brata rajnega g. dekana Antona Novaka v Gornjemgradu. Umrl je v starosti 54 let dne 24. februarja. Veliko množica ljudi in gasilno društvo, katerega član je bil 24 let, ga je spremlilo na poti k večnemu miru. Bil je vrl katoliški mož, z vsakomur prijazen in postrežljiv. Zapustil je ženo, dva sina in tri hčerke, ki žalujejo za njim! Naj v miru počiva! Preostalim naše sožalje!

Pavlovski vrh. Dne 3. februarja smo pokopali daleč okoli znanega posestnika in tesarja Franca Zadravec, dolgoletnega naročnika našega »Slovenskega gospodarja«, pridnega moža in skrbnega očeta, nepozabnega sosedu, člana Apostolstva mož, vzglednega družbenika moške Marijine družbe. Na njegov pogreb je prihitalo vse, kar ga je poznalo. Hvala g. duh. svetovalcu Bratuškemu za ganljive poslovilne besede, g. p. Janezu Rebec, pevskemu društvu za ganljive žalostinke, sploh vsem, ki so rajnemu že v boleznih lajšali trpljenje s svojimi obiski, in vsem, ki so mu skazali svojo udanost s tem, da so ga spremljali na zadnji poti. Rajnemu večni mir, preostalim naše iskreno sožalje!

Pišec. »Hmtata, hmtata! Pustna nedelja! Lanj sem bil krapov sit, letos pa zelja.« Res, marsikdo si lahko tako zapoje v teh težkih, krize polnih časih. Toda vedno ni tako hudo, kot si človek to domišlja. Pa kaj hočemo! Za

same dobrote pa tudi nismo ustvarjeni. Ali kljub temu smo se možili in so se ženile, da je bilo veselje ta letošnji predpust. Saj je toliko parov zlezlo v sladki zakonski jarem, da skoraj ne vemo števila. To pa lahko mirno pribijemo, da jih ni bilo čez 70, kakor se je nedavno po »cajtengah« hvallala Dolnja Lendava. — Veliko senzacijo je pač vzbudila vest, da so se pojavili to zimo pri nas divji prašiči. Sedaj še sicer ne povzročajo toliko škode, a kaj bo spomladi, ko bo krompir vsajen. Pa pravi graščinski lovec, da je kar pet eksemplarov te pošasti. Toda naši lovci so se spravili nad nje. 16 se jih je zbralo in so jo mahili neki popoldan nad divje prašiče. Ali zverjad jih je zavohala in jim pokazala svoje repce. Videli so jih pa. Eden je po opisu očitvidca bil grozno velik. Menda bi segel, če bi se pokonci postavil, človeku do ramen. Zaenkrat je zverina odnesla še zdravo kožo. Toda naši lovci so se zarotili, da ji kmalu pridejo do živca. Bog daj srečo!

Pišec. Smrt kosi. Žalostno je odjeknilo preteklo soboto po Pišecah vest, ki je oznanjala, da nas je zapustila blaga duša gospe Amalije Tominc, vdove po šolskem upravitelju, in se je preselila v boljše, večno domovino. 47 pomladi je posvetila gospa Amalija vzor-življenju. Pravični živi iz vere, pravi sv. pismo. In gospa Amalija je znala svoje življenje prav lepo spraviti v sklad s sveto vero. Ali pri vsem tem je bila tudi dobra žena svojemu možu in skrbna mati svojih štirih otrok, ki danes jokajo ob njenem grobu. Ni klončala, ko ji je pred leti umrl soprog in je skrb za lepo posestvo na Malem vrhu in vzgoja otrok padla na njene rame. Z božjo pomočjo je zmagała vse križe in težave kljub hudi bolezni, ki jo je mučila več let. Dobrotni Bog pa ji je naklonil še to nalogo, da je dokazala, da ni in ne zna biti trdosrčna in kruta mačeha. Čeprav je bila druga žena svojega moža, vendar nikdar ni pokazala manj ljubezni do svojih pastorkov, kot je je imela do lastnih otrok. Zato pa je vso hišo prevevala sama ljubezen. Poleg ljubezni je bila glavni znak njenega značaja dobrota. Seveda se je ravnala po sv. pismu, ki pravi, da naj desnica ne ve, kaj dela levica. Dobri Bog, ki vse vidi in vse ve, ji je vse gotovo že bogato poplačal. Mi pa se hočemo blage gospe, spomniti v molitvi, če bi morda bila potrebna še naše pomoči. Kako smo gospo Amalijo spoštovali in cenili, je pokazal njen pogreb. Ko so padale prve grude na njeno krsto in se je č. g. župnik od nje poslavljaj, ni ostalo nobeno oko suho. Spavaj sladko, duša blaga! Preostalim naše iskreno sožalje!

Žiže. Dve osebi v častiljivi starosti nam je ugrabila nemila smrt. Dne 23. februarja je bila pokopana Frančiška Podkubovšek v starosti 87 let. Blaga žena je svojih 28 let kot vdova, prosta zemeljskih skrbi, živela le za Boga: molitev, sv. zakramenti in sv. maša, katere se je do zadnjih trenutkov rada udeleževala, to je bila njena tolažba in moč na stare dni. Drugi dan, dne 24. februarja, pa je bil pokopan blagi mož Jožef Ratej iz Draže vasi v starosti 82 let. Leta 1928 je obhajal s svojo 3 leta mlajšo ženo zlato poroko. Sedaj je njuno zakonsko zvezo pretrgala smrt v 56. letu srečnega skupnega življenja. Bil je veren katoliški mož, član Apostolstva, prijatelj dobrih listov in knjig, ki jih je do zadnjega rad prebiral, zvest naročnik »Slovenskega gospodarja«, »Glasnika presv. Srca Jezusovega« ter »Nedelje«. Bil je tudi podporni član domačega gasilnega društva; zato mu je načelnik društva g. Ivan Ulčnik ob hiši žalosti spregovoril prisrčne besede v slovo. Dva tedna prej pa je

bila pokopana blaga žena in skrbna mati Marija Ratej, ki je tako naglo in nepričakovano morala zapustiti svojo ljubo družino v starosti 59 let. Naj bo vsem blag spomin med nami, naj v miru počivajo!

Sv. Peter na Medvedovem selu. Kot povsod, razsaja tudi pri nas kriza in sušica po naših raztrganih žepih. Kljub temu ne obupamo. Ženili smo se pridno in smo imeli letošnji predpust 13 veselih gostij. Izredno število za našo malo župnijo. Skoraj bi nam bilo godcev zmanjkalo, čeprav jih imamo precejšnje število. Oj zakon, zakon, ti si svet, na tebi stoji vesoljni svet! Hudo je človeku samemu biti, je večkrat rekel naš godec Šucov Tonček. Letošnji predpust se je omožila Micika Tadi-na, pridna družbenica. Micika Klajne dobi pridnega gospodarja Janeza Kobula. Tudi Florjanek, po domače stari Smole, noče več biti sam kljub svojim 73 letom, zato si je izbral nevesto gori v lepem Šmarju. Nevesta je že tudi videla 75 pomladi. Zelimo jima še mnogo let srečnih in veselih. V Lašah se je poročil g. Kovačič, vdovec po rajni Katarini, pridni in zvesti ženi, ki je bila vsem za zgled. Zelimo, da najde v svoji drugi ženi isto srečo, kot mu jo je prinesla njega rajna.

Vransko. Na združitvi občin se dela, pa ni mogoče priti do zaključka. Najprej se je poskušalo, da bi se Polzela in Braslovče združile. Polzelani nočejo drugače, kot če je občinski dom v Parižljah ali pa pri Orešniku na Polzeli. Braslovčanom pa to ni po volji. Sedaj se dela na to, da bi se del gomilske občine priključil Braslovčam, ker bi morala vsaka občina imeti 3000 duš, Braslovče jih pa ima sedaj le 2551.

Viničarski vestnik.

Viničarski red ostane neizpremenjen. Ker smo bili radi zahtev po spremembi viničarskega reda ponovno vznemirjeni, smo se obrnili na Jugoslovansko strokovno zvezo v Ljubljani, naj poišče pri banski upravi, kako je pravzaprav s stalnostjo sedanjega viničarskega reda. Dobili smo ugoden odgovor, ki ga na tem mestu tudi viničarski javnosti sporočamo. Banska uprava je vinogradnikom na njih zahteve odgovorila, da sedanjega viničarskega reda v nobenem oziru ne more spremeniti niti ukiniti. Viničarski red je zakon in je zanj merodajna samo vlada, oziroma narodna skupščina. Zastopniku Jugoslovanske strokovne zveze se je pri tej priliki dalo tudi na znanje, da banska uprava odločno stoji na stališču, naj se sedanji viničarski red izvaja kakršen je. Za preprečitev mnogih nesporazumljenj in sporov med viničarji in vinogradniki je pač treba paziti na to, da se vedno o pravem času sklepajo tozadevni dogovori, oziroma pogodbe, ki jih viničarski red predvideva. Principijelno stoji banska uprava na stališču, da se položaj vinačarjev ne sme poslabšati, kakor so dolžbe sedanjega viničarskega reda. Sedanji viničarski red torej velja in ostane.

Redni občni zbor strokovne skupine viničarjev v Slov. Bistrici se vrši v nedeljo dne 9. marca ob 2. uri popoldne v Ritoznoju. Dnevni red: poročilo odbora in nadzorstva, poročilo tajnika zveze, volitev in slučajnosti. Viničarji iz cele okolice, vsi na občni zbor!

Sklopično predavanje se bo vršilo v nedeljo dne 12. marca, zjutraj ob pol 9. uri, v Katoliškem domu v Ljutomeru, ob 3. uri popoldne pa v društveni dvorani pri Sv. Miklavžu pri Ormožu. »Racionalizacija dela in delav-

Katar v nožnici.

»... Bissulin me pri daljnih več kot 1000 živin ni prevaril.«
Živinozdravnik D. Dösch. Tierärztl. Wochenschr. 19. Jahrg. Nr. 11.
Preprečeno uporabljen.
4 obvezila za eno živino.
Vprašajte živinozdravnika.

Trajno držijo, brez duha, nerazdražljivo! Samo na odredbo živinozdravnika, H. Trommsdorff Fabrik Aachen. — Zastopnik: »Lykosa«, Mr. K. Vouk, Zagreb, Jurjevska ulica 8.

stvo» bo predvajano v 161 slikah. Viničarji, delavci, pridite!

Nagrado po viničarskem redu 100 Din od orala vinograda so dobili izplačano 3 brunelski viničarji v Slamnjaku nad Ljutomerom v skupnem znesku 1500 Din. Upravitelj je to nagrado vsako leto dosedaj izplačal, ne da bi se trebalo za to prerekati.

Kovinasti zrakoplovi.

Dolgo vrsto let se je boril način gradbe zrakoplova, kakor ga je zasnoval grof Zeppelin, predno se je povspel do popolne veljave. Amerikanska družba za zračni promet »Aircraft Development Corporation« je zgradila zrakoplov, kojega trup je ves iz kovine.

V zrakoplovni tehniki zmaguje v zadnjem času načelo, da bo treba za prihodnost zamenjati les in sukno s kovinami. To načelo so uporabili tudi pri najnovjšem kovinastem ameriškem zrakoplovu, ki je ves iz trpežnega ali duraluminija.

Prvi kovinasti zrakoplov.

Zamisli čisto kovinastega zrakoplova nikakor ni nekaj popolnoma novega. Že ob koncu minulega stoletja je zgradil avstrijski izumitelj Schwarz s pomočjo aluminij-fabrikanta Berga v Berlinu zrakoplov, katerega trup je bil iz aluminijaste pločevine. Ta zrakoplov, ki zasluži omenek kot prednik Zeppelina, je bil dolg 40 m, v premeru 12 m in je bil podoben današnjim kovinastim posodam za shrambo petroleja. Ogrodje je bilo iz prečnih in podolžnih nosilcev in je bilo preoblečeno z 0.2 mm debelo aluminijasto pločevino. Prve poskusne vožnje so mnogo obetale. Ob priliki pristanka leta 1897 se je nerodno zgrajeni zrakoplov toliko poškodoval, da ni bilo niti misliti na popravilo. Ker je pa istega leta umrl v največji bedi tudi izumitelj, je zamisel čisto kovinastih zrakoplovov zaspala za par desetletij.

Obnovitev Schwarzovega izuma.

Šele leta 1921 se je oprijel baš kar omenjenega izuma Amerikanec Upson. Med tem časom je namreč znatno napredovala tehnika v predelavi raznih kovin. Novodobni tehnični napredek je zopet omogočil gradnjo čisto kovinastega zrakoplova. Leta 1922 je bila ustanovljena ameriška družba »Aircraft Development Corporation«, ki je uresničila Upsonove načrte. Predpriprave so trajale celih pet let in so znašale stroški dober milijon mark. Izpeljava je do danes toliko napredovala, da so se že vršile poskušnje vožnje.

Kako je zgrajen kovinasti zrakoplov.

Konstrukcija čisto kovinastega zrakoplova zaznamuje znatne razlike od Zeppelina. Pri Zeppelinu je sukneni ali svilnati trup razpet na podolgate in prečne nosilce ter žice, ki vzdržujejo zračni pritisk med vožnjo. Plin za dvig je napolnjen v posebne celice, ki se nahajajo v razdeljeni notrajnosti trupa. Pri čisto kovinastem zrakoplovu je pa notrajni prostor nerazdeljen in zunanja stena trupa ni ojačena od ogrodja. Čistokovinasti zrakoplov ima obliko jajca in ojačujejo ter držijo trup na znotraj le poprečne in podolžne kovinaste gurte, ki so prikovane na notrajnost trupa.

Trup kovinastega zrakoplova je iz duraluminijastih pločevinastih trakov, ki so tesno in neprodorno prikovani eden na drugega. Na ta način zgrajen kovinasti trup poseda to prednost, da je zavarovan napram ognju, ne more skozi prodreti ne voda in ne izpuhtevati plin.

Pločevina je debela 0.25 mm in so porabili za prikovanje posameznih pločevinastih trakov enega na drugega 3,500.000 prikovalnih žebličkov, od katerih ima vsak 9 mm v premeru. Da so zmogli prikovanje, so napravili poseben prikovalni stroj, ki je rezal prikovalne žebličke od žice in jih zabijal skozi luknjice. Stroj je zabil 135 žebličkov v eni minuti in je nadomestil v tem času 128 delavcev, ki bi se bili sicer morali mučiti s prikovanjem na roko.

Čistokovinasti zrakoplov ZMC — 2 je bil zgrajen za ameriško mornarico. Zračna ladja je dolga 45 m, v premeru meri 15 m, gonita jo dva Wright motorja, ki proizvajata 440 konjskih sil. Trup je napolnjen s 6000 kg helij-plina. Zrakoplov tehta 4400 kg in lahko prepelje tovor 1600 kg. Ako odračunamo težo za gorivo, radijo napravo itd., preostane za prevoz uporabljivega tovara 650 kg. Posadko tvorijo 3 možje in poleg teh še imajo prostora 3 potniki, ali pa prtljage 350 kg. Največja brzina znaša 100 km na uro.

Ker se je prvi čistokovinasti zrakoplov obnesel pri poskusnih vožnjah, namerava že omenjena zrakoplovna ameriška družba zgraditi zračno ladjo, ki bo dolga 155 m in bo imelo v gondoli prostora 50 potnikov. Ta bodoči zrakoplov bo opremljen z motorji, ki bodo gonili ladjo z brzino 150 km na uro.

SKRIVALNICA.

Kje je živinozdravnik?